

A mennyből jött huszár

Az özvegyasszony megpillantott egy jól kiöltözött idegen katonát és megkérdezte tőle, hogy ugyan hová megy. A katona elmesélte, hogy bizony ő lakodalomba készül. Erre az özvegyasszony megkérte, hogy ő is vele tart, de azt még megvárja, míg a kenyereti megsülnek. De minthogy nem akar üres kézzel a menyegzőbe menni, megkérte a katonát, hogy hajtáná el helyette a hízódisznóját. A katona elfogadta a megbízatást, az asszony pedig kihajtotta az ólból a hízót, már a hátába bökte a kést meg a villát, a katona gondjaira bízta. Midőn a kenyereti megsültek, szépen kiöltözködött, és a katona után eredt. De bizony az közben úgy eltűnt, mint a kámfor, mert közben fölöttette a disznót egy arra járó idegen kocsijára és elhajtattott vele. Az özvegy így lemaradt a menyegzőről és még a disznóját is elvesztette, mert azt meg elfelejtette megkérdezni, hogy hol is lesz az a lagzi.

A huszár kitapasztalva az özvegy együgyűségét, felöltözött koldusnak, otán elment hozzá. Az asszony nem ismerte föl, s megkérdezte tőle, hogy honnan jön.

– Mennyből jöttem.

– Nem látta az én uramat?

– De láttam – asszongya. – Rongyos, piszkos, ide-oda taszigálják. Mondta, hogy elvihetném neki a pitykés mentéjét. Mondtam is neki, hogy mir ne vinném el.

Az asszony erre igen megörült és rögtön odaadta az üstös mentét, fehírneműt meg pínzt. A kóduš ěměnt. Otán haza ment az özvegy fia. Az anyja ěmondta neki:

– Látod, fiam, itthon vót a mennybül egy ember, aki találkozott az apáddal! – Asszongya: – rongyos vót, piszkos vót ide-oda taszigálják. Nekiadtam az üstös mentét, fehírneműt, meg a pínzt, hogy vigye el apádnak.

Erre a fiú azt mondta az anyjának:

– Hogy tud maga olyant gondúnyi, hisz az nem létezik, hogy a mennyből visszajöhessen valaki. Má' megint becsapták!

Ezzel a fiú kiszaladt, felűt a szürkére és utána trappút a csavargónak. Útjában megpillantott egy kódušt az árokpartján űlni. Ez a kóduš nem volt más, mint maga az a csavargó, ki kicsalta az özvegyasszonytól az

üstös mentét, meg a pínzt. A holmit már akkor elrejtette az erdőbe'. Mikor a legény lovával elment mellette, megkérdezte tőle, hogy nem látott-e egy csavargót batyúval erre menni. Mire a kódnak azt felelte neki, hogy látta, amint bement az erdőbe. Egyúttal figyelmeztette a legényt, hogy a lovával az erdőbe nem tud bemenni. Hanem azt tanácsolta, hogy menjen a kódnak után gyalog, a lovat meg addig kösse egy fához, majd ő vigyáz rá. A legény úgy is tett. Bement gyalog az erdőbe, de bizony a csavargót nem találta. Ezalatt a kódnak elment a batyúkért, föl pattant a lóra és még most is megy, ha meg nem halt.